

EL GERMÀ PETIT

JORDI SUNYER
PERIODISTA

Però sempre vuitanta

Cada any, el degoteig es repeteix com la cançó enfadada, però ara la tornada sembla trepanar més aviat. La lletra canvia de protagonistes però la melodia és la mateixa: “La Segona B és una ruïna”. Aquella categoria creada el 1976 i atribuïda a Pablo Porta, el ni carn ni peix, el dir Segona amb la boca petita, el professionalisme amb matisos, fa anys que és una categoria sense viabilitat, el paradigma d’estirar més el braç que la màniga. A França, Alemanya o Anglaterra, el tercer nivell és a grup únic i professional. La Segona B ja va néixer borda des del moment en què els clubs van acceptar que tingués dos grups. Els clubs anomenats històrics no van trobar en la nova categoria l’atractiu esportiu perdut a la vella Tercera. I així fins avui.

La gota malaia va caient cada cop amb més freqüència. L’Sporting Maonès només ha abonat part d’una nòmina als seus jugadors, i va demanar una bestreta als socis per pagar una altra part. El club té un

deute amb els jugadors d’uns 118.000 euros, reconegut per la comissió mixta Federació - Associació de Futbolistes, i en què s’inclouen impagaments de lloguers i serveis dels habitatges d’alguns futbolistes. La retirada de la competició plana sobre el vetust estadi de Bintaufa.

El Puertollano va abonar la primera nòmina que devia als seus futbolistes ara fa dues setmanes. El Caravaca va marxar a La Unión, a 120 quilòmetres del lloc fundacional, “per manca de suport institucional”. Com a resultat: entrades de dos-cents espectadors i, segons premsa local, retards de dos mesos en les nòmines. A Palència, ja ha sortit a escena la paraula *desaparició*. Els jugadors de l’Sporting Villanueva es van tancar als vestidors. L’Alabès, que té el Saski Baskonia de bàsquet com a accionista principal, va generar un milió d’euros de deute la passada campanya.

Actualment, un club de Segona B ha de disposar com a mínim de sis fitxes de jugador professional. A aquests jugadors se’ls ha de pagar,

Un Sant Andreu - Reus d’aquesta temporada al Narcís Sala. REUS DEPORTIU

Mesures
El nucli de la qüestió és que la Segona B ha de ser un grup únic

almenys, el salari mínim interprofessional, si bé club i jugador acaben pactant, incloent-hi sovint altres conceptes, una quantitat més elevada. Els clubs han de pagar els dinou arbitratges als seus estadis. Araó de 1.400 euros per visita, aquest concepte suposa gairebé 27.000 euros per campanya. Són tan sols dues xifres d’una Segona B poc atractiva per als clubs amb estructures professionalitzades i mortal, llevat de casos comptats, per a clubs vinguts

del món amateur. La Federació Espanyola i l’AFE han pactat un conjunt de mesures destinades a vetllar pel sanejament econòmic dels clubs de la Segona B. Assumir la plaça d’un club morós suposava pagar, al juliol, 395.000 euros per compensar-ne el forat. El reglament general federatiu recull que tots els clubs de Segona B hauran de presentar el seu pressupost a la RFEF abans del 31 de juliol per sotmetre’l a aprovació a través d’una auditoria externa. A més, segons es va publicar, els clubs que durant els últims tres anys hagin contret un deute superior als 100.000 euros hauran de presentar un aval, baremat segons la quantitat deguda, per poder competir.

Però cap d’aquestes mesures ataca el nucli de la qüestió: que la Segona B ha de ser de grup únic, professional i per als equips que se l’hagin guanyat per mèrits esportius però també amb una gestió econòmica adient. Fa molts anys que una Segona B amb 80 equips és inassumible. Al mateix temps, però, per depèn qui, també és massa laminerana.